

Arrest

nr. 95 263 van 16 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten. Op 14 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arresten nr. 71 937 en 71 938 van 15 december 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert toe te kennen.

Op 30 november 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 89 900 van 16 oktober 2012 de beslissing vernietigt.

Op 16 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 88 040 van 24 september 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van verzoekster verwerpt.

Door verzoekers werd om een verlenging verzocht van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten, hetgeen werd toegestaan tot 30 juni 2012.

Op 13 juni 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 juni 2012 om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 30 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

J., I. (RR: ...)

Geboren te Vranje op (...)1978

J., S. (RR: ...)

Geboren te Petroc op (...)1976

+ kinderen

J., A., 0 (...).1997

J., E., 0 (...)2001

J., E., 0 (...)2009

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift1 niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 15 *juncto* artikel 2, e van de richtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 9ter, § 1, vierde lid en 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het principe van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel, van het principe van een goede rechtsbedeling en van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen onder meer dat het motief in de bestreden beslissing regelrecht indruist tegen het standaard medisch getuigschrift ingevuld door een medisch specialist en tegen een eerder tussengekomen beslissing van verweerder bij een voorgaande aanvraag, nu wordt gesteld dat uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verweerder kan voor dit motief niet volstaan door louter te verwijzen naar de conclusie van de arts-adviseur, zonder de motiveringsplicht te schenden. De arts-adviseur besluit in totale contradictie met een eerder genomen beslissing en met het advies van een arts-specialist, dat de aandoening niet als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit kan gekwalificeerd worden. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat nergens wordt uiteengezet in de beslissing of in het advies van de arts-adviseur in welke zin verzoeksters aandoening die eerder al beschouwd werd als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven en die door alle specialisten zo bestempeld wordt, nu ineens niet als een zulke aandoening zou beschouwd kunnen worden.

1.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekers zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (ES 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

De motieven van de bestreden beslissing tonen op afdoende wijze aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie de medische stukken van verzoekers overgemaakt aan de arts-attaché, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kon geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest hebben gevoegd en de behandeld arts van verzoekers stelt dat de ziekte ernstig is, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

De verwerende partij laat ter zake gelden dat de arts-adviseur het volgende heeft geadviseerd:

"(...) Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand al zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 23/04/2012, blijkt dat de vermelde aandoening op zich geen directe levensbedreiging inhoudt.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. "

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om dit advies te volgen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, verzoekers hun aanvraag onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij toont niet aan dat het advies van de arts-attaché op kennelijk onredelijke wijze is verstrekt. Meer nog, verzoekers beperken zich tot vage beschouwingen, doch laten na in concreto uiteen te zetten waarom de motivering onvoldoende zou zijn, noch tonen zij aan dat deze motivering in strijd zou zijn met de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd.

Dergelijke vage en ongestaafde beweringen kunnen dan ook geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen tevens niet aan dat de aangehaalde pathologie wel een bedreiging inhoudt voor het leven van verzoeker.

De arts-adviseur in zijn advies heeft in zijn advies geheel terecht verwezen naar artikel 3 EVRM en de rechtspraak dienomtrent van het Europees Hof. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan

de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. t. het Verenigd Koninkrijk dd. 27.05.2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 02.05.1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (a very exceptional case) dat de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27.05.2008, Grote Kamer, N. t. het Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27.05.2008, N. t. het Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t. het Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk te behouden.

In D. t. het Verenigd Koninkrijk motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn.

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. t. het Verenigd Koninkrijk geen enkele schending van artikel 3 EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten RvV 24.01.2012, nr. 73.890; RvV 25.01.2012, nr. 73.906; RvV 27.01.2012, nr. 74.125).

In casu moge het duidelijk zijn dat de vereiste hoge drempel niet voorhanden is, gelet op het advies van de arts-adviseur dd. 12.07.2012 waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven en haar gezondheidstoestand niet kritiek is.

Voorts geven verzoekers in casu niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades", vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

-in het arrest 'D. c. Royaume-Uni' is sprake van "U était en fait proche de la mort", en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale";

-in het arrest 'Karara c. Finlande' stelde de commissie dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3";

-in het arrest 'Bensaid c. Royaume-Uni' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Royaume-Uni (précitée) ou le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida. et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts.";

-in het arrest 'Arcila Henao c. Pays-Bas' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention";

-in het arrest 'Ndangoya c. Suède' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide";

-in het arrest 'Amegnigan c. Pays-Bas' oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé";

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

In het advies wordt door de arts-adviseur dan ook terecht verwezen naar de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers hun kritiek als zou de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk zijn opgetreden, is dan ook onterecht.

In zoverre verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 3 EVRM, merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat een eventuele gedwongen uitvoering niet aan de orde is.

Voorts geven verzoekers in casu niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij hun middel overigens een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17.01.2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er met hun vage beschouwingen geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen. Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met verzoeksters ziektebeeld, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij kan niet anders voorhouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief, en dat bovendien de bestreden beslissing inhoudelijk afdoende werd gemotiveerd.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers in casu niet dienstig kunnen verwijzen naar artikel 35, 141 en 142 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer:

Waar de verzoekende partij zich hierbij nog beroept op de medische deontologische code dient opgemerkt te worden dat de code van de geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

(R.v.V. nr. 75 199 van 15 februari 2012)

Tenslotte merkt de verwerende partij op dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar de beoordeling van een vorige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Elke aanvraag dient individueel te worden beoordeeld.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

1.3 Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Voormelde bepaling laat verweerder toe, mits voldaan is aan bepaalde vormvereisten en behoudens indien de aanvrager handelingen pleegde zoals bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen onvankelijk te verklaren in twee gevallen, namelijk:

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoonde en tevens aantoonde dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit

of

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoonde en tevens aantoonde dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf omwille van zijn medische situatie een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op het ontbreken van een adequate behandeling aldaar.

Verzoekers diene op 30 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf omwille van de aandoening waaraan verzoekster lijdt, met name PTSS. Deze aanvraag is op 7 maart 2012 onvankelijk doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt onder meer gemotiveerd: *"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo."* De arts-adviseur vermeldde bij de aanvraag in zijn advies, wat het risico op zelfdoding betreft, het volgende: *"Door de aard van het*

beschreven trauma is het risico reëel dat de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de plotse gedachte van de terugkeer naar het thuisland een dusdanig effect heeft dat de betrokkene zichzelf van het leven wil beroven. De oorzaak hiervoor ligt, naast het trauma op zich, bij de mogelijks hoge verwachting om in België te kunnen blijven. Op basis van het feit dat het risico gekend is mogen we er vanuit gaan dat de professionele zorgverleners die haar in België begeleiden haar mentaal voorbereiden op dit scenario". De beslissing van 7 maart 2012 is vervolgens vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) in essentie om volgende reden: "Uit voormelde passage blijkt dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat de oorzaken van de ziekte van de tweede verzoekende partij deels te wijten zijn aan het trauma dat zij in haar land van herkomst heeft opgelopen en dat de gedachte van een terugkeer een dusdanig effect heeft dat zij zich van het leven zal willen beroven. Het is dan ook bevreemdend dat enerzijds erkend wordt wat de oorzaak is van de ziekte en wat het gevolg kan zijn van een terugkeer doch anderzijds op zeer algemene wijze wordt gesteld dat zij mentaal voorbereid kan worden op dit scenario. Zonder dat de Raad zich in de plaats wenst te stellen van de ambtenaar-geneesheer dient in casu gesteld te worden dat een dergelijke motivering, waarbij niet verder wordt ingegaan op de wijze waarop zij op het scenario kan worden voorbereid, nu niet ontkend wordt dat een terugkeer naar het land van herkomst tot effect kan hebben dat de verzoekende partij zich van het leven wil beroven, niet afdoende is."

Op 13 juni 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf omwille van de aandoening waaraan verzoekster lijdt. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het opnieuw PTSS betreft. In de bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat "uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit." Er wordt in de beslissing verwezen naar het advies van de arts-adviseur die het volgende vaststelt: "Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 23.04.2012 blijkt dat de aangehaalde aandoening op zich geen directe levensbedreiging inhoudt. (...) Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekers stellen aldus terecht dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet wordt beschouwd als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit, doch deze motivering op zich niet toelaat te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer, die conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de in artikel 9ter, § 1, eerste lid bedoelde risico's te beoordelen, van mening was dat deze medische problematiek die dezelfde is als in de eerste aanvraag, de aandoening klaarblijkelijk wel als een ziekte beschouwde die een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit.

De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom de aandoening door de ambtenaar-geneesheer niet wordt beschouwd als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit en de ambtenaar-geneesheer, een aantal maanden eerder, dezelfde aandoening wel heeft beoordeeld als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit. Aan deze vereiste is *in casu* niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen. Waar verweerder in zijn nota opmerkt dat niet dienstig kan worden verwezen naar de beoordeling van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, kan hij niet worden gevolgd. De verwijzing naar een vorige aanvraag is *in casu* wel degelijk relevant nu uit de stukken blijkt dat het om dezelfde aandoening gaat als in de eerste aanvraag, hetgeen overigens nergens wordt betwist door verweerder. De opmerking van de raadvrouw van verwerende partij ter terechtzitting dat ten tijde van de eerste aanvraag, de mogelijkheid om onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, niet bestond omdat het voormeld artikel nog niet van toepassing was, is niet pertinent. De beslissing met betrekking tot de vorige aanvraag dateert immers van 7 maart 2012. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet is ingevoegd door de wet van 8 januari 2012 (B.S. 6 februari 2012) tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aldus miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN